

гора, руски възпитаникъ, и *Александъръ Б. Екзархъ* отъ сжщия градъ, редакторъ на „Цариградски Вѣстникъ“, които събирали книги въ Русия за библиотекитѣ при българскитѣ училища. Четвъртиятъ шкафъ съдържалъ по два екземпляра отъ съчиненията на Д-ръ Петъръ Беронъ, повечето на френски езикъ, съ хубава подвезия. Петиятъ шкафъ съдържалъ многобройни старобългарски ржкописни книги, писани съ кирилица на пергаментъ, повечето съ духовно съдържанне, като евангелия, трѣбници и пр. Нѣкои отъ тѣхъ били въ висша степенъ художествено изработени, прошарени съ свѣтло-алени и позлатени букви и съ изображения на светци. Вѣроятно, тѣзи книги сж били писани въ разни вѣкове — прѣди и слѣдъ падането на българското царство. Подъ всѣки отъ шкафоветѣ имало по едно доста голѣмо чекмедже, въ което се пазѣли пълни тѣла (колекции) отъ издаденитѣ до тогава български вѣстници и списания, а именно: *Български книжници*, *Любословие*, *Цариградски вѣстникъ*, *Мирозрѣние*, *Дунавски лебедъ*, *Братски трудъ*, *Българска пчела*, *Общъ трудъ*, *Свѣтъникъ*, *Гайда*, *„Турция*, *Македония* *Право*, *Пятиниъ* и др., както и грѣцкото списание *Вретаникъсь Астѣръ* (Бретанска звѣзда), издавано въ Лондонъ, а така сжщо и руското списание *Маякъ* (фаръ).

Прѣзъ освободителната война (1877) часть отъ библиотеката била прѣнесена, види се, за по-голѣма сигурность, отъ централното училище въ класното дѣвическо училище (до кжщата на Р. В. Мирковичъ), но при запалването на Сливенъ отъ турцитѣ по врѣме на оттеглянето имъ отъ града (въ края на декемврий 1877 г.) както едното, така и другото училище изгорѣли безъ да е могла да бжде спасена цѣнната сливенска библиотека. Въ сжщия пожаръ изгорѣли географическитѣ карти, глобуситѣ и физическия кабиинетъ.

Въ началото на 1880 г. Панайотъ Минковъ билъ повиканъ отъ областното правителство на Източна Румелия да земе поста прѣдседателъ на Хасковския углавенъ (криминаленъ) сждъ. Трѣбало да се турятъ основитѣ на единъ сждъ, въ който да цаи правда. Въ кратко врѣме тази цѣль била напълно осжществена. Безъ да се гледа на неуталоженитѣ още размирни врѣмена и на численостъта на турското население въ този край, непривикнало още на новия общественъ строй, Хасковскиятъ углавенъ сждъ, подъ мждротото ржководство на своя прѣдседателъ, скоро си спечелилъ репутацията на храмъ на истинско правосждие. „Наказателното право на Панайотъ Минковъ, — пише неговия биографъ В. Константиновъ — било проникнато отъ идеитѣ на хуманность, милость и прощение, особно спрѣмо малолѣтнитѣ и тия, които за прѣвъ пжтъ въ живота си били се провинили. Правосждието, което той раздавалъ било почти винаги въ смисълъ на вѣчната правда, на която лжчитѣ, като тия на слънцето, свѣтятъ за всички безъ разлика на